

[A. C. Normann.]

ningstalen behandler; men vi tror, det ville være muligt at handle og tage initiativer noget oftere.

Nu indrømmer jeg gerne i den forbindelse, at den afsky, som endnu føles over begivenhederne i Ungarn, den forstemmelse af sindene, Suez medførte, og den skuffelse, nedrustningsforsøgene har medført, har afsat stemninger i befolkningen, som virker neddæmpende på ønskerne om større samkvem og forståelse mellem vest og øst; men vi ved jo og må erindre det hver dag, at holder vi ikke ud i den henseende, er krigen det eneste alternativ.

Det radikale venstre kan kun glæde sig over, at åbningstalen efter understregningen af NATOs defensive karakter udtaler, at Danmark i samklang med NATO vil virke for spændingens formindskelse og for en varig fred. Og lige så naturligt det er, at de rent rustningsmæssige initiativer kommer fra NATOs stormagter, lige så naturligt forekommer det os, at vi fra Danmarks side sammen med andre småstater udløser handlinger af ikke-militær art, som kan bidrage til større international harmoni.

Jeg har dernæst en kort bemærkning, foranlediget af visse dagblade, deriblandt et socialdemokratisk, der har ment at kunne tillægge det radikale venstre en ny udenrigspolitisk linje i henhold til følgende ord i åbningstalen — som også under forhandlingerne her i formiddags blev anvendt i samme hensigt som den, de pågældende blade har haft —:

„Det er regeringens opfattelse, at sammenholdet mellem Atlantlandene også fremover på afgørende måde vil kunne bidrage til en bedring af de politiske forhold i verden.“

— altså de linjer, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen også oplæste. Skulle man have udeladt disse ord, hvad man for vor skyld gerne havde måttet gøre, var det dels af den grund, at man på forhånd kunne forestille sig, at de ville blive misbrugt, hvad de altså også er blevet, dels fordi ordene er fuldkommen selvfølgelig. Der har aldrig nogen sinde fra radikal side været givet udtryk for, at partiet ønskede sammenholdet mellem Atlantlandene truet, endsige splittet. Kravet om sammenhold, så længe vi er i NATO, er for os nærmest en banal

selvfølge. Det står for mig som en besynderlighed, at dette kan tages som tegn på en ny udenrigspolitik; jeg har allerede på mit partis vegne givet udtryk for, at en sådan ændring eller blot en bevægelse i retning af en sådan ændring ikke er sket, og jeg ser ikke i årets mange hændelser ude i verden begivenheder, der tyder på, at vor holdning her har været forkert. Et væsentligt radikalt ønske til vor udenrigspolitik er i øvrigt, at Danmark, hvor det er muligt, vil gøre sig stærkere gældende i bestræbelserne for at få forsøgene med atomsprængninger bragt til ophør.

Med hensyn til militærspørgsmålet, som jeg også gerne vil nævne, vil ingen overraskes over, at jeg udtaler mit partis tilfredshed med åbningstalens understregning af, at begrænsninger af militærudgifterne fortsat er nødvendige, og navnlig tilfredshed med regeringens ønske om, at en revision af forsvarsordningen skal finde sted i denne samling. Sandt at sige har det for det radikale venstre været et hårdt arbejde at få de øvrige partier til overhovedet at ville drage konsekvenser af den nye udvikling af ødelæggelsesteknikken, der har fundet sted, selv om sådanne konsekvenser forlængst er taget i andre lande. Men vi kan dele regeringens begrundelser for en revision nu, både ønsket om en mere rationel ordening og om en billigere ordening. Det er de samme to begrundelser, som England gav for begrænsningen af sit traditionelle forsvarsapparat; de er i overensstemmelse med de krav, jeg på det radikale venstres vegne fremførte over for regeringen efter dennes dannelse i juni, og de er ikke blevet mindre aktuelle siden.

Det radikale venstres krav om, at der også må finde en begrænsning sted i antallet af det indkaldte mandskab, vinder efter min opfattelse en stadig større tilslutning i befolkningen, og vi vil ikke ophøre med at fremholde dette krav, førend det er imødekommet, og førend Danmark har taget lignende skridt på dette område, som en række af vore NATO-partnere forlængst har taget. Vi regner med, at regeringen her vil være os følgagtig et godt stykke vej, og vi må foretrække, at en nedskæring af mandskabsstyrken især finder sted i form af en nedsættelse af tjenestetiden. Denne er nu nedsat til 12 måneder i Tyskland og,